

Min ærværdige Moder levede den Gang endnu her i København, og min Søster var paa den Tid endnu ikke gift, . . . og Alexander elskede sit Hjem og rent ud forgudede vor Moder. Han nænnede ikke at forlade hende for de faa Aar, hun kunde have tilbage. Jeg tror, at det var fra den Stund, da min Moder døde og min Søster giftede sig, at hans Tungsind stammede. Saa var han jo i den sidste Tid ogsaa legemligt syg . . . Og dog! At han kunde gøre det!«

Ved Mindet om Broderens uhyggelige Endeligt bragtes Lommetørklædet atter op for Øjnene; og Per, som længe inderligt havde ønsket at slippe væk, benyttede straks Øjeblikket til et Opbrud.

Baronessen, der blev siddende i sin Stol, tog ved Afskeden med moderlig Varme hans Haand mellem begge sine og sagde, efter en Stund at have betragtet ham med sine taarefyldte Øjne:

»Hvor jeg nu er lykkelig over at have set Dem. Og hvor er det kedeligt, at vi allerede skal skilles . . . Men vil De love mig, at De vil besøge mig, naar jeg vender tilbage fra Udlandet? Efter al Rimelighed tilbringer jeg Størsteparten af den tilstundende Sommer hos min Søster og Svoger paa Trudsholm, og jeg er overbevist om, at De ogsaa dér vil være af Hjærtet velkommen. Vil De love mig det?«

»Det er — altfor meget — —«, brummede Per.